

पद ११२

(रागः कालंगडा - तालः धुमाळी)

अभाग्याच्या हृदयीं मीपणीं परब्रह्म स्फुरले । परि त्या लोटुनि या
जडदेहीं मीपण हें जडले ॥६७. ॥ मी देही जड जीव ज्ञान हें केविं
होत समजा । जागृति स्वप्न सुषुप्ति जाणते कोण तुम्हीं उमजा ।
मन इंद्रिय मुरडोनि प्रेरितां स्वहित विषय काजा । आत्मशक्ति बल

सर्व जाणतां म्हणतां मज न कळे ॥१॥ आत्मतेज मन विवर्त
कीटक दृश्य जाल स्फुरवी । ऊर्णनाभि मृगवारि अभ्र जसें कोश
पंच नटवी । स्वात्मशक्ति वृत्ति प्राण निपजुनि विषयीं मना रिझवी ।
ज्ञानसिंधु लाटा पाहुनी जन स्वात्मरूपा भुलले ॥२॥ श्रुति
प्रज्ञानंब्रह्म हे गर्जति विषयीं हो ऐका । शब्द रूप रस गंध ज्ञान हे
ब्रह्मतेज कणिका । मीं तूं पण सुख दुःखाकृति ही माया भव
क्षणिका । ईश जीव जड दृश्याकृति ही ब्रह्म तेज भरलें ॥३॥ कोण
बद्ध कोण मुक्त ज्ञानी अनुभविं हो बोला । अमत ब्रह्म तोचि मुक्त
सहजि वेद पुरुष वदला । वसिष्ठ रामा वदे स्वप्नि जशी कथा
जननि बाला । चिन्मार्ताण्ड प्रसादें मींपणी ब्रह्म पूर्ण ठसलें ॥४॥